

A MEGVÁLTÁSUNK ÁRA

Amikor a mindennapi életben valaminek az *árával* foglalkozunk, akkor az mindig a kereskedelemmel, az üzleti élet tevékenységével kapcsolódik össze bennünk, valaminek az ellenértékeként használatos fogalomként hivatkozunk rá. Amikor szeretnénk valamit megvenni, akkor először csak tájékozódunk, mennyibe fog az nekünk kerülni, majd egy átgondolást végzünk, vajon megéri-e azon az áron üzletet kötni.

Amikor valaki megtér, és szövetséget köt Istennel, akkor lelki vonatkozásban is el kell végezni magában ezt a mérlegelést, és döntést kell hozni, kész-e Istenért elszakadni bizonyos dolgoktól, kész-e új életet kezdeni Istennel. A megtérés folyamatának első időszakában ez önmehtagadást és lemondást igényel, mintha ez lenne az üdvösség ára. Pedig ez nem így van, hiszen ennek árát a mi Megváltónk, Jézus fizette le értünk, hogy nekünk adja ingyen, az Ő személyes ajándékaként.

Azzal már kevesebbet szoktunk foglalkozni, hogy Istennek, és közvetlenül Jézusnak mibe került az, hogy velünk szövetséget kötött a megváltásunk érdekében? Péter apostol viszont éppen ebből a nézőpontból közelíti a kérdést, amikor azt írja: *„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén: Aki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érettek.”* (1Pét 1,18-20). Péter apostol azért emlékeztet arra, hogy Istennek mibe került a mi megváltásunk, mert szeretne kivezetni bennünket a saját önző, esetleg anyagiasság gondolkodásunkból. Vagyis azt szeretné elérni, hogy

állandóan tudatosuljon bennünk az igazi ár, amit Jézus Krisztusnak kellett lefizetni a megváltásunkért.

Péter apostol mindenek előtt arra emlékeztet, hogy a mi megváltásunk *„nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon”* történt. Az Isten értékrendjében ugyanis teljesen más helyen áll az arany és az ezüst értéke, mint nálunk embereknél. Ezeket az emberek előtt rendkívül értékes dolgokat Isten csupán egy mulandó és veszendő dolognak tekinti. Ezzel pedig közvetve azt is kimondja, hogy mennyivel értékesebb az, amit Isten adott az emberért, ha hozzá képest az ezüst és az arany semmit sem ér.

Isten az életet tartja a legértékesebb dolognak az általa teremtett világban. Ezért mondta Jézus azt: *„nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki az életét adja az ő barátaiért”* (Jn 15,13). A megváltásunk árát képező vért is azért említi az értékrend elején, mert a vér az élet hordozója, ezért bizonyos szempontból maga az élet. Amikor a Megváltó vévéről beszél a Biblia, akkor arról a legértékesebb dologról beszél, amit csak adhatott Isten az emberekért.

Ez az élet azért is több és értékesebb, mert nem csupán egy ember vagy angyal életéről van szó, hanem annak az életéről, aki egyúttal Isten is, de értünk kész volt az emberi lét szintjére leereszkedni, hogy átvállalja a bűneink büntetését, és meghaljon helyettünk. *„Mert a bűn zsoldja halál”* (Rm 6,23). Ez a tény fokozottabban teszi értékessé Jézus áldozati vérének jelentőségét, hiszen a Teremtő Istenünk adta magát halálra értünk és helyettünk.

Vérének értéke abban is kifejezésre jut, hogy Jézus, mint az Isten Báránya *„hibátlan és szeplőtelen”* életet mutathatott be áldozata által. Ezért mondja Pál apostol azt Róla, hogy *Ő „szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott”* volt (Zsid 7,26).

Isten Bárányának vére attól is értékesebb mindennél, mert a Golgota szenvedésében benne volt az Istenség teljességének a szenvedése. Bár a kereszten látványosan csak Krisztus szenvedését tudjuk realizálni, de az Ige szerint Vele szenvedett az Atya is, és bizonyára a Szentlélek is. János evangéliumában éppen Jézus helyez hangsúlyt arra, hogy az Atyát is csak az irántunk érzett szeretete készítette arra, hogy beleegyezzen az isteni társának szenvedésébe és halálába. *„Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (Jn 3,16).

Az Atya jelenléte egyrészt abban fedezhető fel az Ige beszámolójából, hogy amikor Jézus felkiáltott fájdalmában, akkor ezt azért tette, mert az Atyjának elfordulását érezte. Dél körül ugyanis az Atya dicsőségének jelenlétét és megnyilatkozását, az egész környéket beborító sötétség takarta el az emberek elől. *„Volt pedig mintegy hat óra, és sötétség lett az egész tartományban kilenc óráig.”* (Lk 23,44). Ezt követően nemsokára Jézus felkiáltott, mert azt érezte, hogy a magára vett bűn miatt megszakadt az Atyával való összeköttetése: *„kilenc órakor fennszóval kiálta Jézus mondván: Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?”* (Mk 15,34).